

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

© Can Erok

Sine Ergün – Turkey

Baştankara (2016)

Chickadee

Publishing House **Yayınları**

Biography

Born in 1982 in Biga, Turkey, Sine Ergün graduated from Çağaloğlu Anadolu High School and Bilkent University, where she studied creative drama. She started writing poetry while she was still in high school. For three years, Ergün worked as an editor for a literary magazine, before publishing her short stories and poems in publications including *Notos*, *Özgür Edebiyat* and *Sözcükler*. She is currently working as a researcher at Bilgi University in Istanbul. She has published three books so far and her 2012 collection of short stories, *Bazen Hayat*, won the Sait Faik Short Story Award the following year.

Synopsis

The book's 23 stories in 80 pages are succinct: the shortest story is just one page long, the longest six pages, plainly written with depth and variety. Each story is an independent being, inviting the reader to start a new challenge.

Her *Statutory Decree (Kanun Hükmünde Kararname)* is a political satire on a highly abstract level: it is realistic, though also dreamlike. That story in itself could be considered sufficiently enlightening with regards to the situation in Turkey.

The concluding piece illustrates the overall atmosphere succinctly: a truck driver, after many years of solitary driving, is unable to leave his truck any more and sits nailed to the steering wheel. This indeed is an unnerving parable of the human condition.

In her stories, the themes she deals with are: alienation to oneself and to others; facing mediocrity; coming to terms with the past, the present and the future; revolt to inner and outer pressures; challenging your reality; seeing your city, your environment and your surroundings with different eyes; making choices; and looking deeper and deeper into one's soul.

Baştankara
Sine Ergün

UZUN YOL

“Ve ben hiç değer vermiyorum yalnızlığa.
Kendime değer vermiyorum yalnız olduğum zaman.”
Peter Handke, *Solak Kadın*

Uzun bir yolculukta ona eşlik etmesi için ne kadın adamı ne de adam kadını seçerdi. Gitmeleri gerektiğinde bir birbirlerine bir etrafa bakmış, başka seçenekleri olmadığı için beraber yola çıkmışlardı.

Kentten çıkana dek bilindik yolları izlediler. Kentin sınırına geldiklerinde etrafının gümüş topraklarla çevrili olduğunu gördüler. Önlerinde ince bir patika vardı. Adam hızlı ama duraksayıp etrafı izleyerek, kadın hızını değiştirmeden, tekdüze bir ilgiyle ilerliyordu.

Yol ne daraldı ne de genişledi. İki yan yana yürüdüğüne birbirlerine degecek denli dardı ilk günden beri, bunu hiç tercih etmediler. Güneş çıktığında toprak öyle bir parlıyordu ki tek bir patika bile zar zor seçiliyordu. Geceleri ise bir yıldızlar bir toprak yanıp sönüyor, birbirlerine karışıyordu. Böylece bilinmez zaman geçti. Neden sonra adam, Herkes gitmiş, dedi, ayak seslerini dinleyerek daha ilerlediler, Çoktan, dedi kadın. Biz niçin arkada kaldık? Ben kiminle gideceğimi seçemedim, dedi kadın, Ben gittiklerini fark etmedim, kimse söylemedi. Kadın duraksadı, Bugün yürüdüğümüz yetmez mi, dedi, Hayır, belki onlara yetişiriz.

Önce patika, sonra bütün toprak hiç görülmemiş bir kırmızıya döndü. Tek bir ize rastlamadan yürümeye devam ettiler. Sayılmaz günün sonunda, Suskunluğun sinirimi bozuyor, dedi adam, Sen de suskunsun, dedi kadın, konuşsan dinlerim. Yine günlerce yürüdüler.

Su kenarına vardıklarında susamamışlardı, içtiler. Yola çıktıklarından beri ilk kez oturdular. Kırmızı toprağa ilk kez dokundular. Çocukken bir kuş öldürdüm, dedi adam, ben öldürmedim, arkadaşım öldürdü, arkadaşım da değildi, o gün beraberdik işte. Yiyelim, dedi, tüylerini yolduk, yine de ısırınca ağzıma geliyordu tüyleri. Niçin uydum ki ona. Kalktı, suya uzandı, içti, öfkeyle döndü, Bizi niçin almadılar? Ben, dedi kadın, kiminle gideceğimi seçemedim, Kendini üstün görüyorsun, nedeni bu, dedi adam, yalnızlığının nedeni bu, yürürken hep izliyorum seni, bastığın topraktan bile üstün görüyorsun kendini. Suskunluğun sinirimi bozuyor. Tek başıma olsam daha iyi, bilirim tek başıma olduğumu, böyle. Uykum var, dedi kadın, sanırım düş göreceğim.

Kadın düşünde suyun derinliklerinde ilerliyordu. Nereye gideceğine dair iz yoktu. Biliyordu.

Adam düşünde bir yamacın ucundaydı. Uçabileceğini biliyordu. Bir tek.

Uyandıklarında kadın konuşkan adam suskundu. Bütün sevdiğim kitapları başkasına verdim, dedi kadın, Sevdiğim hiçbir şeyi başkasına vermedim, dedi adam.

Kadın, Buradan sonra patika yok olacak, dedi, nereye gideceğimizi seçmek zorunda kalacağız. Sen başka yöne ben başka yöne gitmek isteyecek. Nereye gittiğimizin önemi olmayacak, önemli olan ayrılmamız. Patika kaybolacak, dedi adam, ben başka yöne sen başka yöne gitmek isteyecek. Yollarımız ayrılırsa ayrılacak. Önemli olan nereye gittiğimiz.

Kırmızı toprak, onulmaz bir siyaha döndü, gökyüzü ise göz alıcı beyaz. Gece olduğunda tek yıldız çıkmadı, ay da. Patika vardıysa da önlerinde, gözden kaybolmuştu. Adam, yapış yapış siyahın içinden kadının elini buldu, çekti, Buradan, dedi, kadın kararsızdı, uydu, ilerlediler.

Yıldızlar hiç boşluksuz karanlığın içinde yavaş yavaş belir-meye başladığında adam sevinçten çılgınlığını tutamadı. Elle-rini bırakıp bir gökyüzüne bir birbirlerine baktılar. Kadın, adama bir zamanlar yıldızların hep bir arada, geniş bir aile olduğundan söz etti, sonra kimsenin anmak istemediği bir kavga sonucu ayrılmışlar, birbirlerini daha kırmamak için birbirlerine belli bir mesafeden daha fazla yaklaşmayacakları konusunda sözleşip gökyüzüne yayılmışlardı. Adam hikâyeyi dalgın, dinledi, Gidelim, dedi.

Toprak rengini bulduğunda, rengini unutacakları denli zaman geçmişti. Düz yol, bir tepeyle eğildi. Yürüdüler. Tepenin öteki yamacında ufak bir kulübe gördüler. Girdi-ler. Kadının eviydi. Adamın eviydi. Ne ki bunu ansımadılar. Oturdular. Elleri damarlanacak denli zaman geçti.

Ses. Tekdüze vuruş. Önce uzaktan sonra kendilerinden geliyormuş gibi. Adam kalktı, odanın içinde döndü. Odayı, kendini dinledi. Buzdolabının kapısına yöneldiğinde içinde tortop olmuş bir adam bulacağını biliyordu. Ne kadar da uzun sürdü, dedi buzdolabından-çıkan-adam serzenişle, can havliyle çıkmaya çalışırken, donacaktım. Adam gerisin-geri oturdu, buzdolabından-çıkan-adam da aralarına ilişti. Soğukluğu önce odayı sonra bedenlerini sardı.

KANUN HÜKMÜNDE KARARNAME

Bir Kanun Hükmünde Kararname ile Sokağa Basma Yasağı yürürlüğe girdiği ilk günlerde, gündelik hayat sekteye uğramış olsa da zamanla her şey normale dönmüştü.

Otoparktan otoparka yolculuk edenler için ilk günden beri bir şey değişmemiş, yaya trafiğinin ortadan kalkmasını sevinçle karşılamışlardı. Ötekiler ise apartmanların aralarına gerilen iplerle işlerine gidiyor, eskisinden daha zaman alsa da, gündelik hayatlarının gereksinimlerini bir biçimde yerine getiriyorlardı.

Tabii yasak kolay kabul edilmemişti. Birçok köşe yazarı Kent Konseyi'nin kararını sert bir dille eleştirmiş, sokakların kent kültürünün önemli bir parçası olduğundan söz etmiş, kararı protesto için halkı sokağa çağırmıştı. Ne ki, yine yasak ve Kent Konseyi'nin yasağı çiğneyenlere karşı aldığı önlemlerin sertliği bu çağrının gerçekleşmesini mümkün kılmamıştı. Yasağa en çok direnenler için bile işe gitme gereksinimi ağır basmış, insanlar sokağa basmadan yaşamanın çözümlerini bulmuştu.

Sokağa basmanın yasak olduğu unutulacak denli gün geçmişti aradan. Zamanla, sokağa basmak, dedelerin torunlarına anlattığı masallardaki gerçeküstü olaylardan biri haline gelmişti.

Kentin en yüksek gökdeleninin en üst katında çalışan Selim de ötekiler gibi sokağa hiç basmamıştı. İplerin sıcağın gevşediği bir gün yerin yaklaşık on metre yakınına inmişti, hepsi bu.

Bir gün, gökdelenin çatısında sigara içerken bir kuş gördü. Gündelik hayatında insanlardan çok gördüğü kuşlara alışık, ne ki gördüğü bu kuş hiçbirine benzemiyordu. Kanatları

onu bu yüksekliğe çıkarması mucize sayılacak denli ufaktı. Başının üstünde siyah bir leke vardı. Kıpırtısız Selim'e bakıyordu. Sonra, yukarıda bir noktaya uçmaya başladı ve bir anda gözden kayboldu. İlerleyen günlerde aynı olay sayısız kez gerçekleşti.

O gün Selim işe yanında ucunda kanca olan uzunca bir halatla geldi. Çatıya çıktığında kuş yine gözlerini dikmiş onu bekliyordu. Bir süre birbirlerine baktılar ve kuş yine aynı yöne kanat çırpıp gözden kayboldu. Selim, halatı boşluğa salladı. Ve. Kanca tiz bir ses çıkararak bir yere takıldı. Aşağıdan bakıldığında halat boşlukta asılı görünüyordu ama kanca takıldığına göre bir yere gidiyor olmalıydı. Tırmanmaya başladı. Gözden yitti.

Ertesi gün Selim'in işe gelmediğini kimse fark etmedi. İlerleyen günlerde iş arkadaşlarından biri çatıdaki boşluğa asılı halatı fark edip tırmandı ve o da ortadan kayboldu. Zamanla kentte gökyüzüne halat fırlatıp ortadan kaybolanların sayısı arttı.

Bir Kanun Hükmünde Kararname ile gökyüzüne tırmanmak yasaklandığında kentte pek az kişi kalmıştı.

SİZİN GİBİLER

Kente vardığında sabahtı. Pek az şey anımsıyordu. Otobüse binmişti ve uyumuştı.

Otobüsten indi. Gar binasına girdi. Camlarla çevrili yapının ortasında, demir sandalyelerde tek tük insan oturuyordu. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Ne ki uğultu vardı. Çıktı. Yürüdü. Adımlarını ancak görebildiği bir sisin içinde uzun süre yürüdü. Binaları zar zor seçebiliyordu. Hepsini uzun, gri-sarı ve balkonsuzdu.

Işığı seçti, Otel, içeri girdi, Bir gece, dedi, adam tek söz etmeden anahtarı verdi, parayı ödedi, odaya çıktı. Gri-sarı duvarlar, yatak, üstünde battaniye, masa, ayna. Kapıyı kilitledi, anahtarı üstünde bıraktı. Uykuya daldı.

Telefon sesine uyandı. Odadan çıkmanızı rica edeceğim, dedi ses. Niçin, diye sordu. Buraya biriyle buluşmaya mı geliniz, buluşmak bu otelde yasaktır. Biriyle buluşmaya gelip gelmediğini anımsamıyordu. Niçin, dedi yine. Bilmiyorum, dedi ses, siz buraya gelecek birine benzemiyorsunuz. Neye benziyordu, sormadı. Aynaya baktı, önce gözlerini, burnunu seçti. Sonra dudağı, geniş alnı, kaşları, yanakları. Baktıkça yüzü değişiyor, yansımadaki gözleri ona bakmak yerine tedirginlikle odayı tarıyordu. Burnu belirsizleşmeye, yanakları içine çökmeye başladı, gözleri deliklerinin içinde kayboldu. Boşa çaba, diye geçirdi içinden. Uykuya daldığında sis odaya çökmüştü.

Telefon sesine uyandı yine. Odadan çıkmanız gerek, dedi ses. Hayır, dedi, Bu bir rica değil, odadan çıkın. Çıkmayacaktı, çıkamazdı da bir yandan. Aynaya baktı, sisin ardından yüzünü seçmeye çalıştı, hiçbir şey yoktu. Ne kadar

olmuştu, önceden neye benziyordu, anımsamıyordu. Yine de kimse, birine benzemiyor diye onu odadan atamazdı. Uykuya daldı.

Kapı sesine uyandı. Çıkın, dedi ses kapının ardından. Nereden geldiğinizi sormayacağım, paranızı da ödeyeceğim, isterseniz fazlasını, yeter ki çıkın. Hayır, dedi ama sesini duyamadı. Çıkmazsanız kilidi kıracağım, öyle ya da böyle, çıkacaksınız. Sizin iyiliğiniz için söylüyorum, sizin gibiler buraya gelmemeli. Bekledi. Ayak sesinin uzaklaştığını duydu. Uykuya daldı.

Konuşmalara uyandı. Size pahalıya patlar, dedi bir ses, güçlü bir kilit bu, Önemli değil, dedi ses, siz kırın yeter. Battaniyenin altında kilidin kırılmasını bekledi. Bir süre sonra odanın içinde ayak seslerini duydu. Pencereden çıkmış olmalı, dedi ses. Öteki, Nasıl, diye sordu. Bilmiyorum, dedi, önemli olan çıkmış olması.

Chickadee

Sine Ergün

Translated from Turkish by Ümit Hussein

THE LONG JOURNEY

“And I do not value solitude at all.
I do not value myself when I’m alone.”
Peter Handke, *The Left-Handed Woman*

The woman did not choose the man, nor the man the woman to accompany him on a long journey. When it was time for them to leave they looked first at each other, then all around them, and having no other option, set out together.

Until they left the city, they followed the roads they knew. When they arrived at the city’s edge they saw it was surrounded by silver soil. There was a narrow path before them. The man advanced quickly, but paused to survey the area, while the woman walked without altering her pace, with a dull curiosity.

The road neither narrowed nor widened. From the first day, it was narrow enough for them to touch one another when they walked side by side, an option they strongly rejected. When the sun came out, the soil shone so brightly it was a job to make out even a single path. At night, first the stars, then the soil, would light up and go out, the two blurring into one another. No one knows how much time passed in that way. After a long while the man said, Everyone’s left; they went on, listening to their footsteps, A long time ago, said the woman.

Why did they leave us behind? I wasn't able to choose who I went with, said the woman, I didn't notice them leaving, no one told me. The woman paused. Haven't we walked enough for today, she said, No, we might be able to catch up with them.

First the path, then all the soil turned into a shade of red never seen before. They continued walking without coming across a single footprint. After countless days the man said, Your silence is getting on my nerves, You're silent too, said the woman, if you spoke I'd listen. Again they walked for days.

When they reached the waterfront they weren't thirsty, but they drank. They sat down for the first time since setting out. They touched the red soil for the first time. When I was a child I killed a bird, said the man, I didn't kill it, my friend killed it, he wasn't even my friend, we just happened to be together that day. He said let's eat it, we plucked its feathers, but still, when I bit into it I kept getting feathers in my mouth. Why did I go along with him? He stood up, reached out towards the water, drank, and turned, in anger, Why didn't they take us? I, said the woman, wasn't able to choose who I went with, You think you're superior, that's why, said the man, that's the reason why you're lonely, I watch you all the time while you're walking, you think you're even more superior than the soil you tread on. Your silence is getting on my nerves, I'd be better off by myself, at least then I'd know I was alone. I'm sleepy, said the woman, I think I'm going to have a dream.

In her dream the woman was moving through the depths of the water. There was no sign indicating where she was headed. She knew.

In his dream the man was at the tip of a slope. He knew he could fly. That was all.

When they awoke the woman was talkative, the man silent. I gave away all the books I loved, said the woman, I never gave away anything I loved, said the man.

The woman said, After this the path will disappear, we'll have to choose where we go. You're going to want to go in one direction and I in another. It won't matter where we go, what will matter is that we stay together. The path will vanish, said the man, I'm going to want to go in one direction and you in another. If we go our separate ways then so be it. What will matter is where we're going.

The red soil turned irremediably black, while the sky turned spectacularly white. When night fell, not a single star came out, nor did the moon. And if there were a path before them, it had disappeared from view. The man found the woman's hand within the cloying blackness and pulled it, This way, he said, the woman was undecided, she acquiesced, they continued.

When the stars slowly began to appear within the relentless darkness, the man could not contain his cry of joy. Releasing their hands, they looked first at the sky, then at each other. The woman told the man that the stars had once been a large family all living together, but had separated after a quarrel that no one wanted to talk about and that, to avoid causing each other any more hurt, they had promised not to go within more than a certain distance of each other and spread themselves out in the sky. The man listened to the story, distracted, Let's go, he said.

By the time the soil regained its colour, enough time had passed for them to forget what shade it had been. The straight road curved up a hill. They walked. They saw a tiny hut on the other side of the hill. They went in. It was the woman's

house. It was the man's house too. Only they didn't remember that. They sat down. Enough time passed for blue veins to sprout on their hands.

A noise. Dull shooting. At first it seemed to be coming from far away, then from themselves. The man stood up, he paced around the room. He listened to the room, to himself. When he headed for the fridge door he knew he would find a man curled up into a ball inside. It took so long, said the man-who-came-out-of-the-fridge reproachfully, I was about to freeze as I fought for all I was worth to get out of there. The man sat down again, the man-who-came-out-of-the-fridge stuck with them. His coldness shrouded first the room, then their bodies.

STATUTORY DECREE

Although everyday life was disrupted during the first few days when the Ban on Stepping on the Street came into force by Statutory Decree, over time everything returned to normal.

Right from the first day, nothing changed for the people whose journeys consisted of going from one car park to another, and they were delighted to see the back of the pedestrian traffic. As for everyone else, they travelled to work by means of ropes suspended between apartment buildings. Although it took longer than it used to, somehow they still managed to fulfill their daily obligations.

Naturally, the population hadn't taken the ban lying down. Many a columnist had used strong language to criticise the City Council's decision, on the grounds that the streets were an important part of city culture and summoned the people to take to the streets in protest. However, the ban itself and the severity of the measures the City Council took against anyone who flouted it made it impossible for the summons to bear any fruit. The need to get to work weighed heavily on even the ban's most vehement opponents, and people found ways of carrying on with their lives without stepping on the street.

Enough time passed for people to forget that stepping on the street was banned. With time, stepping on the street took on the status of one of the surreal events in the stories that grandfathers tell their grandchildren.

Like everyone else, Selim, who worked on the top floor of the city's tallest skyscraper, had never stepped on the street. The closest he had come was when he had descended to a

distance of some ten metres from the ground on a day when the ropes had grown slack in the heat.

One day, as he was smoking on the skyscraper's roof terrace, he saw a bird. Given that he saw more birds than people in his day-to-day life he was used to them, but this bird was unlike any of the others that he saw. Its wings were so small, it was a miracle they had managed to carry it up that high. There was a black mark on its head. It eyed Selim without moving. Then it started flying somewhere above him and was out of sight in an instant. In the days that followed, the same incident recurred countless times.

That day Selim went to work with a rope with a longish hook attached to the end. When he went up to the roof terrace the bird was there again, staring, waiting. They gazed at each other for a while, then once again the bird flapped its wings towards the same destination and vanished out of sight. Selim swung the rope in the air. And with a sharp clang it hooked onto something. Anyone looking up from below would think the rope was hanging in mid-air, but as the hook had hooked onto something, it clearly led somewhere. He started climbing. He disappeared out of sight.

The next day no one noticed that Selim wasn't at work. In the days that followed, one of his colleagues noticed the rope on the roof terrace hanging in mid-air, climbed up and he too disappeared out of sight. With time the number of people in the city tossing ropes up into the sky and disappearing increased.

When a ban on climbing up into the sky was issued by Statutory Decree there was hardly anyone left in the city.

PEOPLE LIKE YOU

It was morning when she reached the city. She could barely remember a thing. She had got on the bus and gone to sleep.

She got off the bus. She entered the station. There were lone individuals sitting on metal seats in the centre of the glass-enclosed building. No one spoke to anyone. Yet she could hear murmuring. She went out. She walked. She walked for a long time, in fog so thick she could barely see her footsteps. It was an effort to make out the buildings. They were all tall, greyish yellow, without balconies.

She made out the light, Hotel, she entered, One night she said, the man handed over the key without a word, she paid and went up to the room. Greyish yellow walls, a bed with a blanket, a table, a mirror. She locked the door and left the key in the lock. She drifted off to sleep.

She awoke to the sound of the telephone. I'm going to ask you to vacate the room, said the voice. Why, she asked. Did you come here for a rendezvous, we don't allow rendezvous in this hotel. She didn't remember if she had gone there for a rendezvous. Why, she repeated. I don't know, said the voice, you don't look like the kind of person who would come here. What kind of person did she look like, she didn't ask. She looked in the mirror, first she made out her eyes, her nose. Then her lips, her wide forehead, her eyebrows, her cheeks. As she looked her face changed, instead of looking at her, the eyes reflected in the mirror searched the room uneasily. Her nose began to grow indistinct, her eyes disappeared into their sockets. All that wasted effort, she thought. When she drifted off to sleep, the fog had shrouded the room.

Once again she awoke to the sound of the telephone. You need to vacate the room, said the voice. No, she replied. I'm not asking you, vacate the room. She would not, besides, she couldn't. She looked in the mirror, she tried to make out her face through the fog, there was nothing there. How long had it been, what had she looked like before, she couldn't remember. But still, no one could evict her from the room for not looking like anyone. She drifted off to sleep.

She awoke to the sound of knocking at the door. Vacate the room, said the voice on the other side. I'm not going to ask where you came from, I'll give you your money back, I'll pay you extra if you like, as long as you leave. No, she said, but she couldn't hear her voice. If you don't leave I'll smash the lock, you're leaving no matter what. I'm telling you for your own good, people like you shouldn't come here. She waited. She heard the footsteps growing faint. She drifted off to sleep.

She awoke to the sound of talking. It'll cost you, said a voice, this is a sturdy lock, I don't care, said the voice, just as long as you smash it. Under the blanket she waited for them to smash the lock. Some time later, she heard the sound of footsteps in the room. She must have climbed out of the window, said the voice. How, asked the other voice. I don't know, said the voice, the only thing that matters is that she's left.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

Sine Ergün – Turkey

Baştankara

Chickadee

80 pp, 2016

Translations: The rights for translation have not been sold yet.
(Last Update – March 2017)

Publishing House **Yayınları**

Hayriye Caddesi No: 2 34430 Galatasaray

Beyoğlu İstanbul

Tel. +90 212 252 56 75

Contact: sirmakoksal@canyayinlari.com

ISBN: 978-975-07-3237-9

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS